

Amb Josep M. Benet i Jornet, el Papitu, ens vam conèixer a la Universitat. Hi vam entrar als anys seixanta i vam coincidir en els grups de joves que tenien dèries literàries. Tots anàvem molt perduts i qualsevol estímulo, qualsevol contacte, semblava, amb raó, una empenta decisiva. Quan el 1963 li van premiar *Una vella, coneguda olor*, el Papitu va obrir de bat a bat el camí a tots els qui aspiràvem a publicar alguna cosa. Vam anar plegats a les classes dels Estudis Universitaris Catalans —al palau Dalmases del carrer Montcada— amb un grup prou heterogeni de professors i alumnes que algun dia caldrà estudiar, i als seminaris i iniciatives que ens proposava Joaquim Molas (ens recordo als sofàs vellutats del cafè Tèrminus del carrer Aragó distribuint fitxes sobre un projecte de recerca sobre la literatura publicada a la premsa durant la guerra). Per al llibre de *La generació dels 70* va posar a disposició dels antòlegs, Oriol Pi de Cabanyes i Guillem-Jordi Graells, fragments de les cartes que, jovenets il·lusionats, ens havíem escrit quan ell era a París i jo a Bristol. Més endavant, en acabar el recorregut dominical pel mercat de Sant Antoni, sovint xerràvem una bona estona als Tres tombs, al costat de domicili dels seus pares, i va ser ell qui

em va demanar de col·laborar a la aleshores nounada revista *Els Marges*. A finals dels setanta, amb la Mercè Vilaret va fer, per a la TVE de Sant Cugat, uns programes esplèndids —caldría recuperar-los— sobre uns quants poetes: tots plegats hi sortíem fabulosos de projectes i energies. Vam tornar a coincidir en una iniciativa fantàstica de crítiques setmanals al Quadern de Cultura de l'edició barcelonina d'*El País*, ja als anys vuitanta; amb la conversa del Papitu tots xalàvem molt, era inevitable. A mi em va tocar convèncer-lo perquè acceptés ser Degà de la Institució de les Lletres Catalanes, i vam tornar a conxorxar-nos sovint. En saber que havia emmalaltit, amb Dolors Oller i Narcís Comadira, i amb l'ajut imprescindible de la Carlota —que ha estat la seva altra ànima—, vam decidir treure'l a dinar de tant en tant ben a prop de casa seva: ja menjava poc, però encara s'engrescava una mica si li recordàvem el passat comú o li parlàvem de la Montserrat Roig, de Joan-Lluís Marfany o de les peripècies del teatre estudiantil amb en Joaquim Mallafrè... A casa havia començat a ensopir-se i mirava els dibuixos animats o jugava amb la gata —anava tot ben esgarrapat. L'alzheimer l'havia començat a fondre. Tanmateix, per a tots nosaltres, la seva bonhomia, la seva amistat, la seva

Llegir el teatre

Francesc Parcerisas sobre
JOSEP M. BENET I JORNET

feina d'escarràs encara han esdevingut, aquests darrers anys, més sòlides. Fins ara mateix. En el record dels seus moltíssims amics sempre serà el Papitu murri, alegre, eixerit, viu, bonhomiós, que hem estimat.

FRANCESC PARCERISAS